

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Què nostàlgic és el cinema!-1

La història. París, anys 1930. Hugo és un noi que viu a les golfes de l'estació ferroviària de Montparnasse, té cura dels rellotges i observa la gent, alhora arranja un autòmat que el pare va rescatar d'un museu, coneix Georges Méliès i tot es complica.

La pel·lícula. Per a Orson Welles el cinema era el trenet de joguina més gran del món. Per a Martin Scorsese (Nova York, 1942) anar al cinema és observar, a través del rellotge d'una estació ferroviària, com la vida es

converteix en aventura, màgia, melodrama, suspens... A *La invenció de Hugo*, Scorsese adapta l'homònima novel·la gràfica de Brian Selznick per tributar un nostàlgic homenatge a un dels invents més influents en la cartografia de l'imaginari col·lectiu: aquell ranci cinema que va néixer silent i modest, amb l'estigma teatral sota sospita, barraca de fira per a il·lustrats i, posats a fer arqueologia del disseny, alliberar els més recòndits anells de qualsevol fill/a de veïna. Que aixequi la mà qui no hagi vist, sentit o patit de retruc, cap pel·lícula en els darrers dotze mesos. Sí? Que Joel Joan li practiqui un boca-ull urgent. No ens *undargarinèssim*, però. En el trentè film, Martin Scorsese porta a terme una mena de resum professional de la seva extensa filmografia. Perquè el director de *Malas calles*, *El último vals*, *La edad de la inocencia*,

Gangs of New York i *Infiltrados*, per esmentar alguns dels seus encerts/desencerts, és un mestre de la desmesura expressionista. O bé impressionista. O documentalista. A *La invenció de Hugo*, Scorsese s'oblida, per moments, del capototpoderós que és dins la jungla de la indústria italo-ianqui, per jugar al Cinema Paradiso. ¿Seria agosarat identificar el petit Martin amb el dickensià Hugo, que malda per ser útil dins una patibularia comunitat que fa del robatori la

La invención de Hugo

Director: Martin Scorsese.
Intèrprets: Asa Butterfield,
Ben Kingley, Chloë Grace
Moretz, Sacha Baron
Cohen. EUA, 2011. 126'. JC
Alpicat, Lauren Lleida.

seva raó de ser? Demà més i, potser, millor.

La imatge. Hugo arranjan, en un tres i no res, la rateta mecànica avariada al taulell del murri Georges Méliès.

La frase. "Robar és un treball diferent", justifica Hugo davant la pressió dels adults. Potser. A tenor del panorama actual, robar ja no és un treball diferent: és de jutjat de guàrdia quotidiana.

La recomanació. Indispensable per a cinèfils i universitaris del cinema.